

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 5

ฟ้ารุ่งไม่ได้ทักถามเรื่องการกลับบ้านดึก ทั้งกณาทก็ตรงเข้า เรือนหลังเล็ก เปิดไฟทำงานต่ออีกนาน เธอข้งใจแต่ก็เพียงยิ้มขมิ้มๆ มองเขาไม่เต็มตาเมื่อพบกันที่ห้องอาหาร ชายหนุ่มแต่งตัวเสร็จแล้ว กำลังจะออกไปทำงาน

“มีงานด่วนหรือคะ”

“ใช่จ๊ะ งานสำคัญเร่งด่วนมาก”

เขามองเธอขมิ้มๆ เมื่อพูดต่อ “พี่อาจไม่ได้กลับบ้านสักพักหนึ่ง พี่ชวนพี่ราตรีมาพักด้วยดีไหม”

เธออึ้งไปก่อนจะพูด “พี่ณาทไม่ต้องเป็นห่วงฟ้าหรือคะ แต่ฟ้าช็อก ต้องเป็นห่วงพี่ณาทหรือเปล่า”

ชายหนุ่มรู้ดีว่างานที่รออยู่ไม่ใช่สะดวกสบายปลอดภัย สีหน้าของเขาเครียดขึ้นเล็กน้อย

“ฟ้าไม่ต้องเป็นห่วงพี่หรือ พี่เป็นทหาร ได้ฝึกได้เรียนรู้ที่จะ ทำภารกิจให้สำเร็จและรักษาตัวเองให้ปลอดภัย ให้พี่เป็นห่วงฟ้าก็พอ”

“แล้ววันนี้พี่ณาทจะกลับบ้านหรือเปล่าคะ”

“ยังไม่แน่ ถ้าทุกอย่างพร้อมก็คงต้องปฏิบัติงานทันที”

ประกายน้ำตาของหญิงสาววาบขึ้น เธอเบือนหนีไปซ่อน แต่ก็โอนอ่อนเมื่ออีกฝ่ายเดินมาโอบกอดและก้มลงจุมพิตหนักๆ ที่แก้ม ร่วงสูงที่หนาแน่นแข็งแรงเดินออกไปจากห้อง อีกครู่หนึ่งก็พารถยนต์ สีน้ำเงินที่สะอาดสะอาดแล่นออกประตูไป

ฟ้ารุ่งน้ำตาาร่วงพรู อ่างว้างหวั่นไหว เธออยากได้คำอธิบาย ทั้งโหยหาอ้อมอกที่อบอุ่น แต่กำแพงแห่งทิวของเธอ และความรัก ในศักดิ์ศรีของกณาทซึ่งรู้ว่าได้ถูกซบซิบนินทาอยู่เนืองๆ ว่าอยู่ ภายใต้อิทธิพลทรัพย์สินของหญิงสาวได้กังกันไว้

เธอทำสิ่งที่ไม่อยากทำ เข้าไปตรวจค้นห้องของกณาททั้งใน ตัวตึกใหญ่และที่บ้านหลังเล็ก ไม่มีสิ่งแปลกปลอมใด นอกจากสิ่งหนึ่ง

บัตรผ่านประตูของโรงพยาบาลคุ้มประชา ระบุวันเวลาผ่านเข้า คือเมื่อบ่ายวานนี้เอง

ฟ้ารุ่งไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด บัตรผ่านประตูนั้นจึงสะกิดใจจน เธอต้องกลับไปหยิบมันขึ้นมาดูหลายครั้ง กณาทไปที่โรงพยาบาลนั้น ทำไม เธอวนเวียนอยู่กับคำถามนั้น ความคิดวุ่นวายปนเปสับสน ว่ามันเกี่ยวกับการที่เขากลับบ้านดึก แล้วเข้านี้ก็บอกเธอว่ามีงานด่วน อาจไม่กลับบ้านหลายวันด้วยหรือเปล่า

แล้วในขณะที่คนขับรถพาเธอจะไปทำงานเธอก็นึกได้ถึงหญิงสาว ที่ถูกพาขึ้นจากหน้า..! เธอบอกให้คนขับรถเปลี่ยนจุดหมาย มุ่งตรงไป ยังโรงพยาบาลทันที

รถผ่านเข้าประตู คนขับรถรับบัตรผ่านที่มีรูปลักษณะเหมือนกัน มาส่งให้แก่เธอเพื่อนำไปประทับตราสำหรับผ่านออก กณาทคงลืม สงคืนเมื่อผ่านยามขาออกจากโรงพยาบาลและมันคงติดอยู่ในกระเป๋าเสื้อ ของเขาก่อนที่เขาจะนำออกมาวางทิ้งไว้บนโต๊ะทำงาน

ฟ้ารุ่งเดินอย่างไม่มั่นคง ไม่รู้ว่ามาที่นี่ทำไมและจะหาหาใคร เธอรู้สึกอึดอัดขัดข้องและเหมือนมีสิ่งติดค้างคาอยู่ในใจที่อธิบายไม่ได้ หันไปหันมาเธอก็เดินไปที่หน้าต่างกระจกห้องเจ้าหน้าที่ติดต่อบอกถาม ลงถามถึงหญิงสาวจมน้ำที่รถกู้ภัยพามาเมื่อกลางดึกสามคืนก่อน

“คนไข้ชื่ออะไรคะ”

เธอนิ่งนึกแต่ก็ตอบไม่ได้ “ช่วยสอบถามให้หน่อยได้ไหมคะ”

เจ้าหน้าที่มองอย่างสงสัย “คุณเป็นอะไรกับคนป่วยคะ”

“คือว่า... สามี่ฉันช่วยเธอขึ้นจากน้ำ ฉันก็เลยอยากรู้ว่าเธอ ปลอดภัยดีหรือเปล่านั้น”

“เป็นวันที่เท่าไรนะคะ”

ฟ้ารุ่งไล่เรียงวันแล้วตอบออกไป

“กฤษฎารอสักครู่คะ” เจ้าหน้าที่พูด แล้วหันไปสอบถามกัน

“คือเธอมีแผลเป็นดำคล้ำสะดุดตามากที่แก้มข้างซ้ายคะ...”

ฟ้ารุ่งให้ข้อมูลเพิ่มด้วยอาการลังเล เจ้าหน้าที่สาวพูดโทรศัพท์ ชั่วครู่ก็วางลง ถามเธอว่า

“คนไข้ช็อกกายที่พี่ยาไหมคะ”

“กายทิพย์...” หญิงสาวพึมพำงๆ

“ถ้าใช่ ตอนนี่เธอกำลังรอญาติอยู่ที่หน้าห้องไอซียูบนชั้นสามคะ คุณหมออนุญาตให้กลับบ้านได้แล้ว ญาติของเธอกำลังอยู่ที่แผนกการเงิน ถ้าต้องการพบก็คงต้องรืบน้อยไม่อย่างนั้นนี้อาจคลาดกันได้ นะคะ”

ยังไม่แน่ใจ ฟ้ารุ่งก็ยังไม่อยากรู้คำตอบ นี่จะเป็นผู้หญิงคนเดียวกัน หรือเปล่า หญิงสาวถามทางแล้วรีบสาวเท้าก้าวออกไป ลิฟท์ใหญ่ ทั้งสองช่องติดอยู่ที่ชั้นบนสุดแล้วค่อยๆ เลื่อนลงมาอย่างเชื่องช้า เธอ กระสับกระส่ายถามคนที่ยืนรออยู่ด้วยกันว่า

“มีลิฟท์ตรงนี้ที่เดียวหรือเปล่าคะ”

“มีอีกสองจุดคะ”

หญิงสาวเหลือบตามองตัวเลขที่ระบุชั้น แล้วตัดสินใจขยับไปยัง ชองบันได จะไปแค่ชั้นสามเท่านั้น เมื่ออยู่ที่บ้านเธอก็ขึ้นบันไดเสมอ แต่ก็ไม่ใช้ตัวอาคารที่ร้อนชื้นนี้

เธอชอบหายใจแรงเมื่อขึ้นถึงชั้นที่สาม รู้สึกหัวใจเต้นระรัว แต่ก็ ผินใจมองหาป้ายบอกทางแล้วเดินต่อ เมื่อมาถึงที่หมาย ขาทั้งสอง ข้างก็อ่อนแรงลงไปเฉยๆ หัวใจอ่อนหวิวระริกราวกับจะหยุดเต้นเสีย ให้ได้ ร่างบางๆ ชวดเซ แต่ก่อนที่จะล้มลง ร่างของใครคนหนึ่ง ก็ถลาเข้ามารับไว้แล้วประคองให้นั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ๆ

เป็นสัมผัสของผู้หญิงแข็งแรงที่มีขนาดใกล้เคียงกัน ฟ้ารุ่งรู้สึกดี กับสัมผัสนั้นอย่างบอกไม่ถูก ที่แรกเธอตาลาย แต่เมื่ออาการตาลาย หายไป สิ่งแรกที่เธอเห็นก็คือแผลเป็นขรุขระขนาดใหญ่บนผิวหนังสีขาว ที่มีผมดำยาวสลวยล้อมรอบ

หญิงสาวพึมพำเสียงแผ่ว “เธอ...”

อีกฝ่ายส่ายหน้า ทำเสียงจ๊กจ๊กในช่องปากสองสามครั้ง

“รอข้างล่างอีกประเดี๋ยวเดี๋ยวก็พบกันแล้ว ไม่รู้ว่าจะตะกาย บันไดขึ้นมาทำไม ไม่เจียมสังขารเสียบ้างเลย”

“เธอคือ...”

“ใช่ ฉันเองแหละ”

“เธอรู้ว่าฉันมาหาหรือ”

“รู้ซิ”

“รู้ได้ยังไง...”

“เทพบอก”

“เทพ... เทพภูรินะหรือ เธอพูดจริงหรือ...” ฟ้ารุ่งถามเสียงแผ่ว สั้นห้วนไหว อีกฝ่ายสะบัดเสียงเล็กน้อย

“ยังมีเทพไหนที่เป็นห่วงคุณถึงขนาดนี้ ฉันกำลังจะไปสบายๆ พันเวรพันกรรมแท้ๆ เขายังอุตระซากฉันกลับมา มันเป็นเรื่องผิด ที่มีโทษมาก แต่เขาก็ทำ”

“ทำไม...”

“ก็จะให้มาช่วยคุณนะซิ คุณต้องพาฉันไปอยู่ด้วย นี่เป็นสิ่งที่เทพต้องการ”

ฟ้ารุ่งได้แต่นิ่ง เฟ่งมองใบหน้าที่มีซีกข้างหนึ่งนำพรันพรียงอย่าง เจียบงัน เห็นดวงตากลมโตคมขลับที่มีขนตายาวงอนล้อมรอบของอีก ฝ่ายหนึ่งส่งประกายวาววับจริงจัง พยาบาลที่อยู่ในบริเวณเห็นสีหน้า ซีดเผือดและทำที่อ่อนแรงของเธอก็เดินเข้ามาถาม

“คุณไม่สบายหรือเปล่า ต้องการให้ช่วยอะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่ค่ะ... ฉันสบายดี...”

“ไม่หอรอก เธอไม่สบาย” แม่สาวเถียง

พยาบาลกลับต่อว่าเธอ “ทำไมคนไข้ไม่นั่งรอในวิลแชร์คะ”

เธอเถียงว่า “พี่พยาบาลเรียกใครว่าคนไข้ หนูหายดีแล้ว ไม่อย่างนั้นคุณหมอมจะให้กลับบ้านหรือ”

“ค่ะ น้องกายคนเก่ง สาวมหัศจรรย์ตกน้ำป๋อมแป๋มน้ำเต็มปอด แต่แค่สอง-สามวันก็หายดีลุกขึ้นวิ่งได้แล้ว”

เธอยกไหล่ “หนูตกใจที่เห็นคนสวยจะล้มก็ต้องวิ่งมารับซิ... ทีนี้ให้คุณฟ้ารุ่งนั่งเก้าอี้เข็นแทนดีกว่า” เธอลุกเดินไปดึงเก้าอี้มีล้อที่ เธอนั่งอยู่เมื่อครู่ก่อนมาเทียบข้างๆ

“ไม่ได้หอรอกคะ นี่สำหรับน้องกาย”

“ก็หนูสบายดีแล้ว วิ่งได้แล้วจะต้องนั่งเก้าอี้เข็นทำไม”

“คุณพี่ชายพี่สาวกำลังจะเสร็จธุระกับฝ่ายการเงินแล้ว ระวังจะ โดนเอ็ดนะคะ”

คำขู่ทำให้เธอทำปากย่นแล้วรีบนั่งลงบนเก้าอี้เข็นคนป่วยทันที

ฟ้ารุ่งมองอย่างแปลกใจ นางพยาบาลอธิบายว่า

“เป็นระเบียบที่คนไข้จะต้องนั่งในเก้าอี้เข็นคะ เมื่อครู่ก่อนนี้ เธอจะเดินเอง คุณพี่ๆ ก็เลยเอ็ดเอา”

“เรื่องมาก...” ‘คนไข้’ บ่นอุบอิบ

นางพยาบาลเดินจากไป ฟ้ารุ่งถามว่า

“พี่ๆ เป็นห่วงไข้ไหม ไข้สองคนที่ตกหน้าด้วยกันหรือเปล่า”

“ก็สองคนนั่นแหละ”

“กาย... อายุเท่าไรหรือ...”

“ยี่สิบหกๆ เลย บรรลุนิติภาวะแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะเจอข้อหาล่อลวงเด็กหรอก”

“ทำไมฉันถึงจะเจอข้อหาล่อลวงเด็กล่ะ”

“ก็คุณจะไปพาฉันไปอยู่ด้วยนะซี”

“ใครบอก ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย...”

“คุณต้องพาไป คุณต้องการฉัน” สีหน้าเธอกระตือรือร้นจริงจัง ครั้นฟ้ารุ่งไม่ให้คำตอบเธอก็จับมือบางๆ ไว้ จ้องมองดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่วันไหนของผู้อาวุโสกว่า พุดเน้นๆ

“เทพจะติดต่อกับคุณผ่านฉัน... ฉันคนเดียวเท่านั้น คุณไม่ยอมพบท่านหรือ”

ฟ้ารุ่งรู้สึกว่กำลังถูกหลอกตื้นๆ จึงกระตุกมือกลับด้วยความไม่พอใจ แต่มือของอีกฝ่ายกลับยึดมือเธอไว้ในทันที วินาทีนั้น ฟ้ารุ่งวูบนึกถึงมือเรียวยาว แข็งแรงของภุริที่เคยทำเช่นเดียวกันนั้น เธอเบิกตามองอย่างตระหนก และก็ได้เห็นว่สีหน้าของอีกฝ่ายเหมือนเปลี่ยนไปจากเดิมราวกับเป็นคนละคน..!

“เธอ...”

“อะไรกัน..!”

เสียงหัวเราะๆ ของผู้ชายดั่งขึ้น ทั้งสองหันไปมอง มือที่ยึดจับมือฟ้ารุ่งไว้ปล่อยทันที ขณะที่ชายหญิงที่ยืนมองอยู่ สาวเท้าเข้ามาหา

“คุณเป็นใคร”

ขณะที่ฟ้ารุ่งยังงงงันไม่อาจให้คำตอบ แม่สาวก็ตอบแทน

“คุณฟ้ารุ่งเป็นนายของกายเอง เป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิ ภูริวัฒนาที่กายเคยไปทำงานด้วย”

“อ้อ สวัสดีครับ” แมนไทยยกมือไหว้ มองฟ้ารุ่งอย่างระแวง ขณะเดียวกันฟ้ารุ่งก็มองผู้ที่ให้คำตอบอย่างระแวงเช่นกัน ถ้ามเสียงแผ่ว

“เธอเคยทำงานที่มูลนิธิหรือ...”

“หนูอยู่กับแม่ขาวอรตั้งเกือบสองเดือน” เธอให้คำตอบ

เมื่อฟ้ารุ่งยังจ้องมองงงๆ เธอก็กรีดนิ้วจับปอยผมที่นุ่มสลวยมาบิดบิดหน้าด้านที่น่าซึ้งไว้ พุดว่า “แม่ขาวอรยืนยันได้ว่าหนูทำงานเก่งไม่ซี้เกียจไม่ลักขโมย ทำงานคุ้มค่าจ้างทุกบาททุกสตางค์ ถ้าคุณไม่เชื่อก็ลองโทรศัพท์ถามแม่ขาวดูซี”

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ออกมาอย่างลั้งเล ดวงตาคมขลับของเด็กสาวจับจ้องรอยยืนยันว่าตนพูดความจริง

แมนไทยจ้องมองฟ้ารุ่งอย่างไม่สบใจ ถ้ามว่า

“ดูเหมือนคุณจะอยู่ที่ริมคลองเมื่อคืนก่อนด้วยใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ... สามี่ฉันเป็นคนช่วยพวกคุณ...”

พรราวตานึกได้ “อ้อ พี่ผู้พันนั่นเอง”

แมนไทยรีบตัดบท “ผมจะพาน้องกลับบ้านละครับ”

“แต่ว่าคุณฟ้ารุ่งจะมาพาหนูกลับไปทำงานด้วย...” เสียงแทรกทำให้อีกสามคนหันมามอง เธอพูดต่อหน้าตาเฉยว่า

“เพิ่มเงินเดือนและให้เบิกล่วงหน้าด้วย”

“จริงหรือ แล้วมันเท่าไรกันล่ะ..!” พรราวตาถ้าม

ฟ้ารุ่งเองก็ง “นั่นซี เท่าไรหรือ”

“สองหมื่น”

พรราวตาถ้ามว่า “สองหมื่นเชียวนะหรือ” ขณะที่แมนไทยพูดว่า “สองหมื่นเท่านั้นเอง กลับบ้านเถอะ ไม่อย่างนั้นพ่อกับแม่ต้องโวยวายแน่ๆ”

“แต่ว่าหนูอยากกลับไปทำงานที่มูลนิธิ”

“กลับไปขอพ่อก่อนซี” พี่ชายเสียงเข้ม

“ไม่ไปหรอก หนูไม่ยอมจนน้ำเป็นครั้งที่สามในรอบสองเดือน หนูเป็นห่วงว่าพ่อกับพี่แมนจะโดนตำรวจสงสัย”

“อะไรนะ..!”

ทั้งสามออกอุทานพร้อมกัน ฟ้ำรุ่งหันไปมองคู่หนุ่มสาวอย่าง
ข้องใจ แมนไทรีบแก้ตัวจนลึนพันกัน

“มันเป็นอุบัติเหตุจริงๆ นะ”

“ถ้าไม่ให้หนูไป พี่พรารกับแม่พวงคงต้องมีปัญหาแน่ๆ”

“กาย..! พุดอะไรนี่..!” หนุ่มสาวส่งเสียงเอ็ดอึง

ฟ้ำรุ่งถามว่า “นี่มันเรื่องอะไรกัน เรื่องนี้เคยเกิดขึ้นแล้วหรือ”

“เคยเกิดแล้วและจะเกิดอีก” แม่สาวลอยหน้า ทำเป็นไม่สนใจ
สายตาของหนุ่มสาวที่แทบจะขยี้เธอเป็นชิ้นๆ

แมนไทตะปบไหล่เธออย่างโกรธ “แกจะปากบอนพุดพล่อยๆ
ให้พี่เตือร่อนทำไม ไป... กลับบ้านกันได้แล้ว”

แม่สาวปากแก่งสีหน้าเจื่อนจางลงทันที ทำปากยื่นมองฟ้ำรุ่ง
อย่างต่อว่าต่อขาน

“เดี๋ยวก่อน...” ฟ้ำรุ่งพุดออกไปโดยไม่รู้ตัว “ฉันจะให้เบิก
ล่วงหน้าสามหมื่น แต่ว่ากายต้องไปกับฉัน”

หญิงสาวมองฟ้ำรุ่งอย่างยินดี ดวงตาคมขลับที่บางครั้งดูตุตัน
จริงจัง กลับทอประกายวาววับ ยกมือไหว้

“ขอบคุณ นายหญิง”

ขณะที่พรารตาดึงแมนออกไปพุดกันอย่างจริงจัง กายก็พุดว่า

“หนูจะไม่ทำให้คุณฟ้ำรุ่งผิดหวัง”

“ขอให้อจริงจังเถอะ” เธอพึมพำ สงสัยตัวเองครามครันว่าเข้ามา
ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ทำไม

หนุ่มสาวเดินกลับมา แมนไทพุดว่า

“ที่กายเกรงกลัวไหลแบบนี่คงเป็นเพราะว่าไม่อยากกลับบ้าน
ผมจะไม่ผินใจ จะให้กายไปกับคุณ แต่ว่าคุณต้องจ่ายเงินสามหมื่น
ให้ผมเอาไปให้พ่อกับแม่ให้พวกเขาวางใจว่ากายไปทำงานจริง และ
ต้องทำสัญญาว่าจะรับผิดชอบถ้าเกิดอะไรขึ้นกับน้องผม ไม่อย่างนั้น
พ่อกับแม่ต้องโกรธผมมาก”

ฟ้ำรุ่งพุดขริมๆ “เรื่องเงินไม่มีปัญหา แต่เรื่องทำสัญญา
ฉันต้องให้ทนายความดูแล พวกคุณตามไปที่มูลนิธิ ก็แล้วกัน”

หนุ่มสาวมองหน้ากันแล้วมองแม่สาวที่เป็นปัญหา แล้วแมนไท
ก็พยักหน้ากับฟ้ำรุ่ง

“ตกลง ผมจะตามไปที่มูลนิธิ”

เขาหันมองหญิงสาว พุดเหมือนปลอบ

“เธอคงไม่หนีไปไหนใช่ไหมบอกกาย เธอรู้แหละพี่รัก เป็นห่วงเธอ”

ผิวหน้าสีขาวเข้มแดงขึ้นด้วยอารมณ์ที่หวั่นไหว เธอหลบตา
สั่นหน้าตอบเสียงสั้นๆ ว่า

“หนูไม่หนีไปไหนหรอก หนูจะหนีไปไหนได้ยังไง...”

“และเธอสัญญาหรือเปล่านั้นจะไม่พุดมั่วๆ คิดเพื่อเจ้าไปเองอีก”

เธอนิ่งแล้วพยักหน้าซึ้งๆ

ฟ้ำรุ่งถอนเงินสดจากตู้เงินตามจำนวนที่ตกลงกันให้คู่ชายหญิง
แล้วแมนไทก็เซ็นเก้าอี้มีล้อตามไปส่งให้ที่รถยนต์ที่ถูกเรียกให้เลื่อนมา
รับ... หญิงสาวบนเก้าอี้เซ็นก้าวขึ้นนั่งบนรถคันหรูเงียบๆ พยักหน้ารับ
เมื่อคนที่เบ็นเสมือนพี่ชายพุดเสียงอ่อน

“ที่พี่ให้ไปก็เพราะรู้ว่ากายไม่อยากกลับบ้าน แต่ว่าพี่เป็นห่วงนะ
กายเป็นเด็กคืออย่าดีอย่าเกเรนะ”

ครั้นเมื่อรถเลื่อนออกจากที่ เธอก็เหลียวมองด้วยสีหน้าเจื่อนจาง
ฟ้ำรุ่งสังเกตเห็นอยู่ก่อน ถามว่า

“รักพี่เขามากใช่ไหม แล้วทำไมไม่กลับไปด้วยกัน”

เธอนิ่งก่อนจะตอบไม่เต็มเสียง “ก็สัญญากับเทพไว้...”

ฟ้ำรุ่งถอนใจอย่างเอือมระอา ไม่อยากได้ยินคำพุดที่เหมือนจะ
ไร้สาระ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาจะกดหมายเลข

“อย่าเพิ่งบอกพี่ทหารนะ”

“ทำไมล่ะ”

“ให้เขาทำงานสำคัญให้สำเร็จกลับมาก่อนค่อยบอก”

ฟ้ำรุ่งแปลกใจ

“แปลว่าเขามีงานสำคัญเร่งด่วนจริงๆ หรือ กายรู้ได้ยังไง...”

“เพราะว่ากายมีกายทิพย์ บางครั้งก็รู้เรื่องที่คนอื่นไม่รู้”

คำอธิบายเป็นจริงเป็นจังทำให้ฟ้ำรุ่งต้องส่ายหน้า ถอนใจหนักๆ
อีกหลายครั้ง.....